

A couple is walking away from the viewer on a snow-covered path. The man is on the left, wearing a dark jacket and a grey knit hat. The woman is on the right, wearing a long brown puffer coat and a grey knit hat. They are holding hands. The path is covered in snow and leads towards a body of water in the distance. The sky is a mix of blue and orange, suggesting a sunset or sunrise. There are some bare trees and bushes along the path. In the top right corner, there are some red berries on a branch. In the bottom right corner, there is a logo for SAGA EGMONT.

SARA STORM

Kotimetsän kutsu

Sara Storm

Kotimetsän kutsu

SAGA Egmont

Kotimetsän kutsu

Cover image: Midjourney

Copyright ©2024, 2025 Sara Storm and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727316819

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

1.

– Kiitos yhteistyöstä, Eija sanoi vanhalle Nissanilleen kääntäessään sen nokan sammaloituneiden kivipylväiden välistä lapsuudenkotinsa loskaiselle pihalle. Hän oli alkanut tehdä tätä autonsa täytettyä kymmenen vuotta, tyttärensä suureksi hilpeydeksi.

– Minä en tunne ketään muuta, joka puhuisi autolleen, Serena oli ilakoinut. Eija ei ollut pahastunut, sillä tytär ei ollut nauranut pahantahtoisesti. ”Äiti, sinä olet kyllä hassu”, Serena sanoi usein, mutta äänessä oli aina annos hellyyttä. ”Ja sinä olet perinyt sen”, Eija huomautti tyttärelle melkein yhtä usein, minkä tytär tietenkin nauraen kielsi.

Tytärtä oli ikävä. Serena oli muuttanut omilleen kolmisen vuotta sitten, lähtenyt opiskelemaan, ja Eijasta tuntui, ettei hän ollut oikein vielääkään sopeutunut siihen. Kodista oli kertaheitolla tullut niin hiljainen. Yhtäkkiä siellä ei pesinyt enää kikattavia tyttöjä. Ovikello soi enää joskus ja jouluna, kun aiemmin sitä rimputti joka päivä joku Serenan kaveri. Monta kertaa Eija oli huomannut kaipaavansa sitä iloista hälinää, jota teinitytöt saivat

aikaan: taukoamatta höpötystä, naurua, kiljahduksia, kännykän ääniä ja hajuveden makeaa tuoksua. Serena ja hänen kaverinsa olivat olleet kuin parvi pikkulintuja. Nyt ne olivat muuttaneet pois. Niin, lähteneet etelään, totta tosiaan. Yksi toisensa jälkeen he olivat saaneet opiskelupaikan ja vaihtaneet paikkakuntaa. Vanhemmat olivat vuokranneet pakettiauton ja ajaneet lähimpään Ikeaan. Niin Eijakin oli tehnyt Serenan isän kanssa, hiukan pitkin hampain, olihan kyse ex-miehestä, jonka seurasta hän ei olisi enää välittänyt.

Huono omatunto läikähti rinnassa, kun Eija näki, miten keittiönverhot heilahtivat. Äidin harmaa tukka siellä vilahti. Mitenkähän täällä pärjättiin? Eija oli ikäväinyt Serenaa, vaikka oli nähnyt tytön viimeksi vain pari viikkoa sitten. Vanhempiaan ja iso-setäänsä Kallea hän ei ollut tavannut sitten joulun, vaikka olisi tietysti pitänyt. Onhan tässä tätä välimatkaa, hän yritti puolustella mielessään. Talvella ajomatkaan meni yhden kahvitauon kanssa liki kolme tuntia.

Hän pysäköi auton vanhempiensa farmarisitikan viereen. Sekään ei ollut uudenkarhea, mutta toki uudempi kuin Eijan menopeli. Hän nousi autosta ja oli näkevinään jotain ruskeaa katoavan ulkorakennuksen taa.

– Kalle, sinäkö siellä olet? Eija huuteli, mutta ei saanut vastausta. Hän nousi portaat kuistille ja painoi ovenkahvaa. Ovi ei ollut lukossa, eihän se täällä ollut ikinä.

Ulkoeteinen oli viileä, eikä naulakossa roikkunut kuin isän työhaalareita. Eija käveli sen läpi täysissä pukeissa ja riisui ulkovaatteensa vasta seuraavasta ovesta astuttuaan. Lämpö tulvahti vasten kasvoja. Katsomattakin tiesi, että tuvan suuressa puu-uunissa loimotti tuli.

Isä istui kiikkustuolissa lukemassa lehteä silmälasit nenän-päässä roikkuen ja tuskin vilkaisi Eijaa.

– No tulihan se sieltä. Anja, laita nyt sitä kahvia viimeinkin. Tässä ollaan kuivin suin odoteltu, hän marmatti.

– Voi teitä raukkoja, Eija hymähti ja taputti ohimennessään isän nukkaantuneen villapaidan peittämää olkapäätä. Enempää hän ei uskaltanut kajota. Ei puhettakaan, että isää olisi voinut halata. Eijalla ei ollut muistikuvaa siitä, että hän olisi koskaan istunut isänsä sylissäkään. Elina oli istunut, sen hän muisti, mutta se oli ollut jotenkin poikkeuksellista, ja siksi Eija sen muistikin. Mitään vanhempiensa keskinäisiä hellyydenosoituksia hän ei ollut koskaan nähnyt. Jotain kanssakäymistä oli kuitenkin todistettavasti ollut, koska he olivat saaneet yhdessä kaksi lasta.

Äiti oli napsauttanut valmiiksi ladatun kahvinkeittimen päälle. Hän otti Eijan halauksen vastaan vaivautuneesti hymyillen, mutta otti sentään. Se oli Eijan omia kotkotuksia, mutta aina-kaan ääneen äiti sitä ei vastustanut. Oma-aloitteisesti hän ei toki halaamaan ryhtynyt. Ei enää edes Serenaa, ainutta lapsenlastaan.

– Onko Kalle ulkona? Eija kysyi. – Minusta tuntui, että hän vi-lahti puuhuoneen taakse, kun näki minut.

– Varmaan pelästyi ja meni piiloon. Hän ei oikein tunne ihmisiä enää, äiti sanoi.

– Kyllä hän jouluna vielä minut tunnisti, Eija sanoi.

– Joulusta on aikaa, äiti sanoi ja kuulosti kitkerältä. – Kaiken-laista on ehtinyt tapahtua. Moni asia muuttua.

Eija nielaisi. Mitähän äiti tarkoitti? No, kohta hän kai kertoisi. ”Sinun on nyt tultava, kyse on vakavista asioista”, hän oli sanonut Eijalle puhelimesta ja kuulostanut uhkaavalta, eikä ollut Eijan aneluista huolimatta suostunut kertomaan enempää.

– Mikä siinä matkassa sinulla niin kestikin? isä ihmetteli ja taitteli sanomalehden pois. – Suoraa tietä.

– Ei tuo minun Nissanini ole mikään lentokone, Eija naurahti ja laski itselleen hanasta lasillisen vettä.

Isä kuikuili ikkunaa kohti. Eija ei tiennyt, pystyikö hän siitä kohtaa näkemään auton.

– Mutta meni kuitenkin läpi katsastuksesta? Onko sen pohja ruostunut? isä kyseli.

– Läpi meni ja pohja on kuulemma ihan hyvässä kunnossa, Eija sanoi.

– No se on hyvä. On siinä sinulle vielä autoa vähäksi aikaa. Millä sinä uuden ostaisitkaan, kun ei ole töitäkään, isä tuhahteli.

– Onhan minulla työpaikka, Eija korjasi. – Tämä lomautus on tilapäinen.

– Lopun alkua se on. Ensin lomautetaan, sitten laitetaan pihalle, isä ilmoitti tietävällä äänellä.

Eija ei alkanut väittää vastaan. Oli mahdotonta tietää, mihin suuntaan työntekijän bisnekset kääntyisivät. Hän saattoi vain toivoa parasta.

– Hyvään kohtaan se lomautus tuli, äiti puuttui puheeseen. – Pystyt nyt olemaan täällä.

– Niin, Eija sanoi vaikkei oikein ymmärtänyt, mitä äiti tarkoitti. Miten kauaksi aikaa hän ajatteli Eijan tulleen Kaarnajoelle? Eija itse oli ajatellut paria päivää.

Kahvinkeitin kurlutti viimeisiä pisaroitaan. Pöytä oli jo katettu valmiiksi, siinä olivat tutut lumihuutalekuvioiset kahvimukit, Eijan muutama vuosi sitten ostamat. Äiti oli hänen ilokseen tykäsnyt niihin niin, että kattoi ne pöytään talviaikaan päivittäin.

– Minä huudan Kallen kahville, äiti sanoi ja lähti ovea kohti. – Hae sinä siskosi yläkerran kamarista.

- Onko Elinakin täällä? Eija hämmästyí. – En minä tiennyt!
- Täällä on, totta tosiaan, isä murahti, ja hänen ilmeensä oli synkkä.

Eija lähti hämmästyneenä yläkertaan ja löysi pikkusiskonsa tutusta kamarista, siitä, missä tämä oli lapsuutensa ja nuoruutensa majoillut. Elina makaili sängyllä punaisen viltin alla silmät kiinni. Eija katseli huonetta yllättyneenä. Se näytti siltä, ettei Elina ollut sinne äskettäin tullut yöpymään, vaan oli oleillut jo pitempään. Näkyvillä ei ollut laukkuja, vaan pöydillä ja hyllyillä oli Elinan tavaroita ihan kuin ennen vanhaan.

Pikkusiskon punertavanruskea tukka levisi tyynylle kiiltävänä viuhkana. Kesällä kukkineet pisamat olivat kalpeilta poskilta haa-listuneet melkein olemattomiin. Sisko näytti jotenkin hauraalta ja vielä nuoremmalta kuin olikaan, melkein lapselta. Isän ja äidin il-tatähti oli joulukuussa täyttänyt 27 vuotta.

- Ellu? Eija kuiskasi. – Nukutko sinä? Minä tulín hakemaan si-nua kahville.

Elina säpsähti ja avasi vihreät silmänsä.

- Ai sinä. En kai minä kunnolla nukkunut, vähän käväisin horteessa, hän selitti ja nousi istualleen pöllämystyneen näköi-senä.

- Kutsuiko äiti sinutkin tänne jotain vakavia asioita varten? Eija kysyi.

Elinan ripset räpsähtivät pari kertaa levottomasti. Hän haparoi pöydältä silmälasinsa ja asetti ne päähänsä.

- Ehkä äiti tarkoittaa Kallea, hän sanoi. – Kalle on alkanut se-koilla yhä enemmän. Hän varmaan tarvitsee laitospaikan. Tämä ei ole hänelle turvallinen ympäristö, kun umpimetsä alkaa mel-kein talon nurkalta.

Pikkusisko haukotteli raukean näköisenä, kun he lähtivät ala-

kertaan. Hän käveli niin hitaasti, että Eija kääntyi puolivälissä portaita ihmettelemään, minne hän oikein jäi. Jotain oudon väsynyttä ja verikkaista oli siskon olemuksessa, ja se sai Eijan olon levottomaksi. Mitä tässä talossa oikein oli meneillään?

Siitä, mitä mahdollisesti olikin, ei puhuttu kahvipöydässä. Siellä syötiin äidin tekemiä voileipiä ja suuria, kanelisia korvapuusteja. Siinä ohessa päiviteltiin kunnan päätöstä lakkauttaa kilometrin päässä oleva Kaarnajoen kyläkoulu.

– Ihmiset ovat vihaisia. Kunta myi nuorille perheille tontteja siitä ihan koulua vastapäätä, ja nyt sitten lakkauttavat koulun. Lapset joutuvat menemään taksilla kirkonkylän kouluun, äiti pahoitteli. – Kun koulu loppuu, täällä ei ole kyllä enää yhtikäs mitään. Kyläkaupan lopettamisestakin on jo melkein kymmenen vuotta.

– Onhan täällä Liisa Käkisaaren hieno hyvinvointikeskus, isä hymähti ja virnisti toisesta suupielestään niin, että tuli selväksi, mitä hän paikasta ajatteli.

– Ai niin. Mitenkäs se on edennyt? Eija kysyi.

Kaarnajoen hyvinvointikeskus oli avannut ovensa syksyllä. Vähän yli kolmikymppinen, pirteä ja hymyilevä Liisa Käkisaari oli silloin marssinut esittäytymään äidille ja isälle ja kertonut tehneensä kaupat naapurin Pertin tilasta. Perttiä oli pidetty Kaarnajoella hiukan hoopona, sillä mies oli leskeksi jäätyään keskittynyt rakentamaan saunoja. Hän oli kaivauttanut tontilleen suuren uimalammenkin neljän ulkosaunan seuraksi.

Kun Liisa Käkisaari oli nähnyt paikan, hän oli heti ollut aivan myyty. ”Minä aivan rakastuin tähän paikkaan!” hän oli sirkutanut. ”Ja mikä luonto teillä täällä Kaarnajoella onkaan, nämä metsät ja suot ja kalliot – tämähän on paratiisi!”

– Liisa rakennutti sinne puolen tusinaa hirsistä majoitusmökkiä, äiti sanoi. – Kyllä siellä ihmisiä ramppaa. En tiedä, mitä varsinaisesti tekemässä. Tuossa metsässä ne ainakin marssivat ja istuivat mättäillä ennen lumentuloa.

– Liisa on hyvinvointivalmentaja, Elina puuttui puheeseen. – Hän uskoo luonnon tervehdyttävään vaikutukseen.

– Hah, äiti tuhahti katkerasti. – Olisihan se kätevää, jos kaikki vaivat paranisivat metsässä istumalla. Lääkärit voisi laittaa muihin töihin.

– Tyhmiltä ihmisiltä rahat pois, isä sanoi. – Se kai se Liisan bisnes on, tai yrittää olla. Minä en usko, että tuommoinen voi lyödä leiville, mutta ei kai tarvitsekaan. Se Liisan ukko on rahamiehiä. Ei se sen pojan isä kuulemma ole. Maksumieheksi Liisa varmaan sen jostain löytänyt, sellainen häntä vanhempi kaljupää se on. Minä en ole nähnytäkään sen kuin vilaukselta. Puku päällä kaahaa uudella Mersullaan kännykkä korvalla, silloin harvoin kun tänne edes tulee. Eikö niillä mahda olla asunto Helsingissä.

Äiti nousi hakemaan kahvipannua. Eija katsoi isosetäänsä, joka istui tutulla paikalla pöydän päässä, vieressään karvareunainen hatunreuhka, jonka käyttämisestä hän luopui vasta juhannuksen tienoissa, jos silloinkaan. Isoisä Viljo oli kuollut jo melkein 20 vuotta sitten, mutta hänen pikkuveljensä Kaarlo sinnitteli edelleen ja näytti lähes 93 vuoden ikäänsä nähden huomattavan vetreältä. Vanhapoika Kalle oli aina asunut täällä: ensin lapsuudenperheessään tässä talossa, sitten Viljon jatkettua tilantiloa tämän perheen kanssa, sen jälkeen Viljon ja Enni-mummon taloudessa vaarintalossa, ja nyt taas täällä, veljenpoikansa ja tämän vaimon kanssa. Paljon hän ei ollut koskaan puhunut, mutta kun Eija oli ollut lapsi, oli Kalle-setä tehnyt pihan hauskimmat leikkivälineet: puujalat ja riukupallon.

– Mitä Kalle sinulle kuuluu? Eija kysyi.

Kalle nosti katseensa kahvimukistaan ja katsoi Eijaa. Ryppyisillä kasvoilla oli huolestunut ilme.

– Ei se ole hyvä, että sinne metsään rakentavat, hän sanoi.

– Kalle vähän hermostui, kun Liisa rakensi suon yli pitkospuut, äiti selitti.

– Ei se hyvä ole, Kalle toisti.

Eija nyökkäsi, hän ymmärsi. Kalle oli näitä metsiä kulkenut pikkupojasta asti ja tottunut pitämään ominaan, vaikka tilasta oli jo ajat sitten myyty metsät ja pellot. Jäljellä oli vain tämä talo ulkorakennuksineen ja huonossa kunnossa oleva 1970-luvulla rakennettu vaarintalo sekä pieni metsäpläntti, josta saatiin juuri ja juuri polttopuuta omaan tarpeeseen.

– Oletko sinä Kalle ollut terveenä? Eija kysyi.

Kalle katsoi häntä kaihin samentamalla silmillään jotenkin hämmästyneenä. Aivan kuin ei olisi ymmärtänyt, miksi häneltä moista kysyttiin. Ehkä hän kuvitteli olevansa edelleen nuori mies. Eijasta tuntui, että sedän katseesta oli kadonnut jotain. Kalle oli ehkä siirtynyt yhä enemmän sinne jonnekin, missä useimmat vanhat ihmiset elivät, pois tästä hetkestä.

Äiti nousi pöydästä ja katsoi Eijaa jotenkin tuimasti.

– Joko sinä joit? Mennään vähän kävelemään, hän sanoi.

Se ei ollut kysymys, vaan selvä käsky. Eija ymmärsi, että nyt oli aika puhua niistä vakavista asioista. Hän joi kahvinsa loppuun ja nousi.

Isä ja Kalle jäivät pöydän ääreen jatkamaan kahvittelua, kun Eija ja äiti pukivat toppavaatteet ylleen. Elina hipsi vähin äänin takaisin yläkertaan. Eija katsoi hänen peräänsä ihmetellen. Äiti ei ollut pyytänyt pikkusiskoakaan mukaan, eikä tämä näköjään edes harkinnut lähtevänsä. Elina oli puhunut kahvipöydässä vain pari

Perhesotkuja ja yllättäviä tunteita

Eija matkustaa pitkästä aikaa vanhempiansa luo Kaarnajoelle. Kaikki on ensi näkemältä kuten ennen, mutta pian Eija huomaa, että paljon on muuttunutkin. Isoetä Kallen muisti on mennyt huonommaksi, metsään on noussut uudenkarhea hyvinvointikeskus, ja Eijan sisko Elina on muuttanut takaisin vanhempien luo. Mikähän siskolla on? Siitä Eijan on otettava selvää.

Reissun venyessä Eija iskee huomaamattaan silmänsä Jaakkoon, hyvinvointikeskuksen yleismieheen. Mutta vaikka Jaakko onkin komea ja huumorintajuinen, onko perhehuolien keskellä aikaa romanssille?

Sara Storm on helsinkiläinen vapaa toimittaja ja kirjoittaja. Hän puolustaa intohimoisesti onnellisia loppuja ja sekoaa hetkeksi aina nähdessään koiranpennun tai bébé-leivoksen.